

สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุป

การศึกษาระบบคำลักษณนามในภาษาชาวเขา 6 ภาษาโดยพิจารณาคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ที่แยกลักษณนามแต่ละคำออกจากกัน ซึ่งได้จากการวิเคราะห์เงื่อนไขการเกิดร่วมระหว่างคำนามเรียกสิ่งมีชีวิตจำนวน 218 คำ และลักษณนามที่ใช้กับคำนามเรียกสิ่งมีชีวิตจำนวน 61 คำสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขาในเรื่องสิ่งมีชีวิต 2 เรื่องสำคัญคือ

5.1.1 โลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตเดี่ยว โลกทัศน์ในเรื่องสิ่งมีชีวิตในภาษาชาวเขาแบ่งเป็น 2 เรื่องคือ โลกทัศน์เรื่องมนุษย์ และโลกทัศน์เรื่องสัตว์

5.1.1.1 โลกทัศน์เรื่องมนุษย์ การศึกษาค้นพบว่าผู้พูดภาษาชาวเขาทุกภาษาได้มองเห็นอย่างชัดเจนว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างไปจากสัตว์ การใช้คำลักษณนามเฉพาะมนุษย์ในภาษาชาวเขาแสดงถึงการแยกกลุ่มสิ่งมีชีวิตเดี่ยวที่เป็นมนุษย์ออกจากสิ่งมีชีวิตเดี่ยวที่เป็นสัตว์อย่างเห็นได้ชัด โดยปกติแล้วการนำคำลักษณนามสำหรับสัตว์มาใช้กับมนุษย์ไม่เป็นที่ยอมรับ ยกเว้นในบางภาษาเช่นภาษาม้งดำได้นำมาใช้เพื่อแสดงถึงการดูถูกต่อบุคคลนั้น นอกจากนี้พบว่าโลกทัศน์เกี่ยวกับมนุษย์ในภาษาชาวเขาบางภาษามีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของทัศนคติ ดังจะเห็นได้จากภาษาเมียน-เฮ้าที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้คำลักษณนามสำหรับมนุษย์เพื่อแสดงทัศนคติของตนต่อผู้ที่กล่าวถึงได้คือ สามารถใช้คำลักษณนามที่แสดงความสัพภาพ หรือใช้คำลักษณนามที่แสดงความไม่สัพภาพต่อบุคคลได้โดยไม่มีเงื่อนไข เรื่องของทัศนคตินี้ปรากฏเฉพาะในโลกทัศน์ที่เกี่ยวกับมนุษย์เท่านั้น

5.1.1.2 โลกทัศน์เรื่องสัตว์ โลกทัศน์ของชาวเขาที่เกี่ยวกับสัตว์มีความซับซ้อนกว่าเรื่องมนุษย์ พบว่าชาวเขาได้มองและแยกสัตว์ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ สัตว์แท้หรือสัตว์ที่ไม่มีรูปทรงเด่นชัด ชาวเขามองเห็นความเป็นสัตว์ของกลุ่มนี้อย่างชัดเจน ซึ่งประเภทของสัตว์กลุ่มนี้ในแต่ละภาษาจะแตกต่างกันออกไป อีกกลุ่มหนึ่งคือสัตว์ที่เจ้าของภาษามองว่าต่างออกไปจากประเภทแรกเนื่องจากมีรูปทรงหรือลักษณะภายนอกพิเศษซึ่งชาวเขาให้ความสำคัญกับรูปทรงหรือลักษณะนั้นมากกว่าความเป็นสัตว์ ชาวเขาได้มองสัตว์ประเภทนี้จากลักษณะภายนอก 2 ประการคือ

1) มองจากเปลือกหุ้มตัวสัตว์ ชาวเขามองและให้ความสำคัญกับส่วนที่เป็นเปลือกของสัตว์มากกว่าความเป็นสัตว์คือ ผู้พูดภาษาม้งคำ ภาษาล่าหู่และภาษาอะช่าโดยมองสัตว์ประเภทหอยซึ่งมีเปลือกหุ้มตัวว่าเป็นวัตถุมากกว่าสัตว์ จึงใช้คำลักษณนามสำหรับสิ่งของที่มีลักษณะดังกล่าวกับสัตว์ประเภทนี้

สำหรับหอยทากเป็นสัตว์ที่มีลักษณะพิเศษคือ มีลำตัวโผล่พ้นออกมานอกเปลือกและสามารถเคลื่อนที่ไปได้เหมือนสัตว์เลื้อยคลานทั่วไป ชาวเขามองสัตว์ประเภทนี้ว่าเป็นได้ทั้งสัตว์และวัตถุ ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้พูดแต่ละคนว่าให้ความสำคัญกับเปลือกของหอยหรือให้ความสำคัญกับความเป็นสัตว์ที่เห็นได้จากตัวหอย

2) มองจากรูปร่างของสัตว์นั้น ผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอและภาษาเมี่ยน-เข้ามองและให้ความสำคัญกับรูปร่างของสัตว์บางประเภทมากกว่าความเป็นสัตว์ เช่น งู ไล่เดือน ตะขาบซึ่งมีรูปร่างยาวเป็นลักษณะเด่นจะถูกมองว่าเหมือนวัตถุรูปร่างยาวมากกว่าเป็นสัตว์ และใช้คำลักษณนามสำหรับสิ่งของที่มีรูปร่างยาวกับสัตว์ประเภทนี้

5.1.2 โลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตกลุ่ม เมื่อพิจารณาการใช้คำลักษณนามกลุ่มในภาษาชาวเขาพบว่าชาวเขากิ่ง 6 ภาษามองการรวมกลุ่มของสิ่งมีชีวิตในมิติที่คล้ายคลึงกัน เกณฑ์ที่ชาวเขาใช้พิจารณาการรวมกันเป็นกลุ่มของสิ่งมีชีวิตในโลกทัศน์ของเขามี 6 เกณฑ์ดังนี้

1) การเป็นเผ่าเดียวกันหรือพันธุ์เดียวกัน พบว่าชาวเขาทุกภาษาให้ความสำคัญกับการจับกลุ่มของสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกันคือ มนุษย์เผ่าพันธุ์เดียวกันหรือเชื้อชาติเดียวกันและสัตว์พันธุ์เดียวกัน

2) การรวมเป็นคู่ ภาษาชาวเขาทุกภาษานอกจากภาษากะเหรี่ยงสะกอมีโลกทัศน์ของการรวมกลุ่มสิ่งมีชีวิตเป็นคู่ ส่วนภาษากะเหรี่ยงสะกอไม่เห็นว่าคุณลักษณะการรวมเป็นคู่เป็นลักษณะสำคัญแต่จะใช้การนับเป็นจำนวน 2 แทน

3) การเป็นลูกท้องเดียวกันหรือครอกเดียวกัน ลักษณะกลุ่มประเภทนี้พบในภาษาชาวเขาทุกภาษายกเว้นภาษาเมี่ยน-เข้า ในกลุ่มภาษาที่มองเห็นความสำคัญของกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่มีพ่อ-แม่ร่วมกันนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาม้งคำเป็นภาษาเดียวที่มองเห็นความสัมพันธ์เฉพาะในกลุ่มสัตว์เท่านั้น

4) ระยะห่างของสมาชิกในกลุ่ม การมองเห็นความแตกต่างของกลุ่มที่มีสมาชิกรวมกันอยู่อย่างใกล้ชิด และกลุ่มที่สมาชิกกระจ่ายกันอยู่ ปรากฏในโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาเมี่ยน-เข้า และภาษาม้งคำเท่านั้น

5) รูปแบบการรวมกลุ่ม ภาษาชาวเขาทุกภาษายกเว้นภาษาล่าหู่ให้ความสำคัญกับรูปแบบของการรวมเข้าด้วยกันของสิ่งมีชีวิต 2 ลักษณะคือ การเรียงเป็นแถวและการกองสุมกัน

6) ความมากน้อยของจำนวนสิ่งมีชีวิตในกลุ่ม โลกทัศน์นี้ปรากฏเฉพาะภาษาล่าหู่ซีเท่านั้น โดยผู้พูดภาษานี้ได้จำแนกกลุ่มที่มีลักษณะนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ออกตามจำนวนสมาชิกคือแบ่งเป็นกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกมากหรือกลุ่มใหญ่ กับกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกน้อยหรือกลุ่มเล็ก โดยที่การกำหนดจำนวนของสมาชิกในกลุ่มขึ้นอยู่กับความเห็นส่วนตัวของผู้พูดแต่ละคน

นอกจากกลุ่มที่มีลักษณะการจับกลุ่มตามเกณฑ์ดังกล่าว ผู้พูดภาษาชาวเขาได้มองเห็นการจับกลุ่มทั่วไปที่ไม่มีลักษณะใดเด่นชัดด้วยเช่นกัน ลักษณะของกลุ่มประเภทนี้ปรากฏให้เห็นในโลกทัศน์ของชาวเขาทุกเผ่า

อาจกล่าวได้ว่าการศึกษาลักษณะนามของคำนามเรียกสิ่งมีชีวิตในภาษาชาวเขาสามารถสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์บางประการของเจ้าของภาษาและสามารถสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ที่แตกต่างกันของผู้พูดภาษาเหล่านี้ได้ตามสมมุติฐาน นอกจากนี้ความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเกณฑ์ที่ชาวเขาใช้จำแนกสิ่งมีชีวิตเดี่ยวและสิ่งมีชีวิตกลุ่ม สามารถทำให้เห็นความใกล้เคียงกันของโลกทัศน์ของภาษาชาวเขาบางภาษาได้ ดังจะกล่าวในหัวข้อต่อไป

5.2 อภิปรายผล

ผลของการศึกษารึ้นนี้ผู้วิจัยพบว่ามีเรื่องที่น่าสนใจควรนำมาอภิปราย 2 หัวข้อได้แก่ เรื่องการศึกษาโลกทัศน์จากภาษา และการแบ่งกลุ่มภาษา (Subgrouping)

5.2.1 การศึกษาโลกทัศน์จากภาษา ในเรื่องการศึกษาโลกทัศน์ที่สะท้อนให้เห็นได้จากภาษานั้น งานชิ้นนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงว่าโลกทัศน์ของคนแต่ละกลุ่มนั้นอาจจะมองเห็นได้จากภาษาที่เขาพูด แม้ว่ากรณีนี้จะศึกษาเพียงบางส่วน of ภาษา แต่การเปรียบเทียบภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษาก็ทำให้เห็นโลกทัศน์ของคนแต่ละกลุ่มได้ เช่น การใช้คำลักษณะนามสำหรับสิ่งมีชีวิตสามารถสะท้อนให้เห็นความหยาบหรือละเอียดในการจำแนกสิ่งมีชีวิตของกลุ่มภาษาเหล่านี้

จำนวนของคำลักษณะนามสำหรับสิ่งมีชีวิตในแต่ละภาษาได้บ่งชี้ให้เห็นถึงการศึกษาที่ผู้พูดภาษานั้นได้มองเห็นสิ่งมีชีวิตแตกต่างกันและแบ่งกลุ่มสิ่งมีชีวิตในโลกของตนออกต่าง ๆ กัน การศึกษานี้พบว่าจำนวนคำลักษณะนามสำหรับสิ่งมีชีวิตเดี่ยวในกะเหรี่ยงสะกอมีจำนวนมากกว่าทุกภาษา รองลงมาคือภาษาล่าหู่ซี ภาษาม้งคำ ภาษาเมี่ยน-เฮ้าและภาษาอะซามีใช้จำนวนที่เท่ากัน ส่วนภาษาลีซุนั้นพบว่ามีคำลักษณะนามใช้น้อยที่สุด จากจำนวนคำลักษณะนามดังกล่าวแสดงว่าภาษาล่าหู่ซีและภาษากะเหรี่ยงสะกอมีความละเอียดในการจำแนกสิ่งมีชีวิตมากกว่าภาษาชาวเขาอื่น ๆ และภาษาลีซุนั้นมีการจำแนกสิ่งมีชีวิตหยาบที่สุด เมื่อพิจารณาในเรื่องการจับกลุ่มของสิ่งมีชีวิตพบว่า

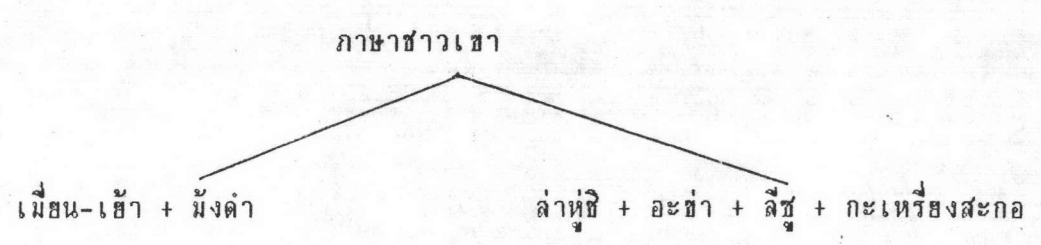
ภาษาล่าหู่มีจำนวนการใช้คำลักษณนามกลุ่มมากที่สุด รองลงมาคือภาษาม้งคำภาษาเมียน-เฮ้า ภาษาอะซ๋า และภาษากะเหรี่ยงสะกอ ส่วนภาษาลีซุนั้นมีคำลักษณนามใช้น้อยที่สุด จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษาล่าหู่มีการจำแนกการจับกลุ่มของสิ่งมีชีวิตที่ละเอียดกว่าทุกภาษาและภาษาลีซุนั้นมีการจำแนกกลุ่มที่หยาบกว่าทุกภาษา

นอกจากนี้ยังเห็นด้วยว่าโลกทัศน์นั้นเป็นผลจากมุมมอง (Perspective) ของผู้พูดด้วย กอแรลเคยกล่าวถึงการเลือกใช้คำลักษณนามหลายคำกับคำนามคำเดียวกันโดยที่ผู้พูดจะเลือกใช้ตามมุมมองของตนเอง ลักษณะดังกล่าวนี้เขาพบในภาษาแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งงานวิจัยนี้ก็พบเช่นเดียวกับกอแรล ในภาษาล่าหู่และภาษาอะซ๋ามีการใช้คำลักษณนาม 2 คำกับหอยทากคือ khe4 ในภาษาล่าหู่และ mɔ5 ในภาษาอะซ๋าถ้าผู้พูดมองว่าหอยทากเป็นสัตว์โดยดูจากตัวหอยที่ยื่นออกมานอกเปลือก แต่จะใช้ ma1~si1 ในภาษาล่าหู่และ si3~m3 ในภาษาอะซ๋าถ้าผู้พูดมองว่าหอยเป็นสิ่งที่มองจากเปลือกที่หุ้มห่อตัวหอย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สัตว์	สิ่งของ
ภาษาล่าหู่ fɔi6 tɛ2 ku7 1 <u>khe4</u>	หอยทาก 1 ตัว Na7 si1 1 <u>ma1~si1</u> ลูกป็น 1 ลูก
ภาษาอะซ๋า fɔi6 bi3 lɛ2 jɛ̌ 1 <u>mɔ5</u>	หอยทาก 1 ตัว thɔ1 tɕhu1 1 <u>si3~m3</u> ครก 1 ใบ

5.2.2 การแบ่งกลุ่มภาษา อีกเรื่องหนึ่งที่พบน่าสนใจเมื่อดูจากผลของการวิจัยจะเห็นว่า ภาษาชาวเขาเหล่านี้มีเกณฑ์ในการจำแนกสิ่งมีชีวิตบางส่วนที่คล้ายคลึงกัน ความคล้ายคลึงนี้เองทำให้เห็นความใกล้เคียงกันของโลกทัศน์ของภาษาบางภาษาที่สนับสนุนแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการแบ่งกลุ่มภาษาดังนี้

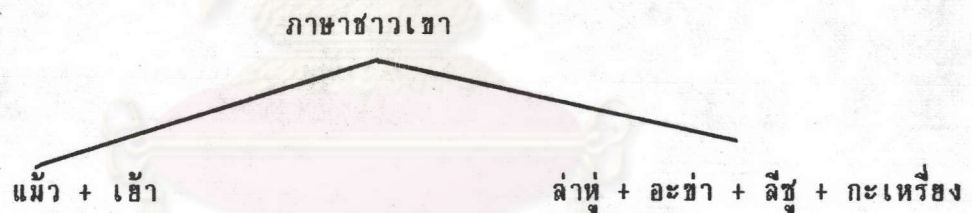
ประการแรกผลของการศึกษาโลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตในภาษาชาวเขาทำให้เห็นความแตกต่างของภาษาชาวเขาแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ กลุ่มแรกได้แก่ภาษาเมียน-เฮ้า กับภาษาม้งคำกลุ่มที่สองได้แก่ภาษาล่าหู่ ภาษาอะซ๋า ภาษาลีซุนั้นกับภาษากะเหรี่ยงสะกอ ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิต้นไม้ต่อไปนี้

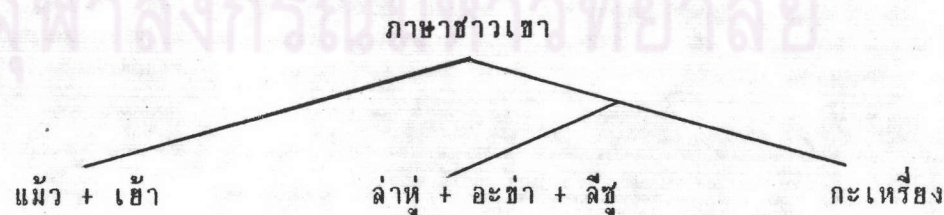
ภาษาเมียน-เฮ้าและภาษาม้งคำมีโลกทัศน์ที่แตกต่างไปจากโลกทัศน์ของภาษาอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากโลกทัศน์ในเรื่องผี และโลกทัศน์เรื่องการรวมกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่ดูจากระยะห่างของสมาชิกในกลุ่ม โดยผู้พูดภาษาเมียน-เฮ้ากับภาษาม้งคำได้มองว่าผีเป็นทั้งมนุษย์และสัตว์ แต่ผู้พูดภาษาอื่นกลับมองว่าผีเป็นสัตว์ไม่ใช่มนุษย์ และในการรวมกลุ่มของสิ่งมีชีวิตนั้นภาษาเมียน-เฮ้ากับภาษาม้งคำให้ความสำคัญกับระยะห่างของสมาชิกในกลุ่มว่าเป็นการรวมกลุ่มในระยะที่ใกล้ชิดกันหรือรวมกันในลักษณะกระจาย ในขณะที่ภาษาอื่น ๆ ไม่เห็นความสำคัญของลักษณะดังกล่าวแต่อย่างใด

จึงอาจกล่าวได้ว่าจากการศึกษาโลกทัศน์ที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้คำลักษณนาม โดยวิธีทางอรรถศาสตร์ ภาษาเมียน-เฮ้ากับภาษาม้งคำแยกจากภาษาล่าหู่ ภาษาอะซ่า ภาษาลีซู่ และภาษากะเหรี่ยงสะกอ เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของภาษาของนักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาโดยใช้ข้อมูลทางสัทศาสตร์พบว่าได้ข้อสังเกตแบบเดียวกัน (ดูหัวข้อ 1.7.1) ดังจะเห็นได้ว่านักภาษาศาสตร์ทั้ง 2 กลุ่มต่างก็จัดให้ภาษาเมี้ยวและเฮ้าอยู่ต่างสาขาหรือต่างกลุ่มกับภาษาล่าหู่ ภาษาอะซ่า ภาษาลีซู่ และภาษากะเหรี่ยง ตามแผนภูมิต่อไปนี้

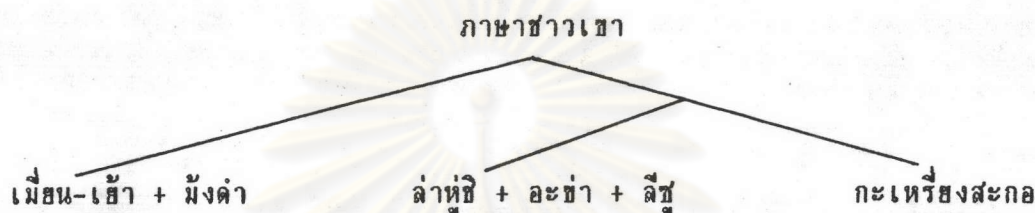
ก. การแบ่งกลุ่มตามแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มที่ 1 (ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ 2528:40-41)

ข. การแบ่งกลุ่มตามแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มที่ 2 (ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ 2528:41)

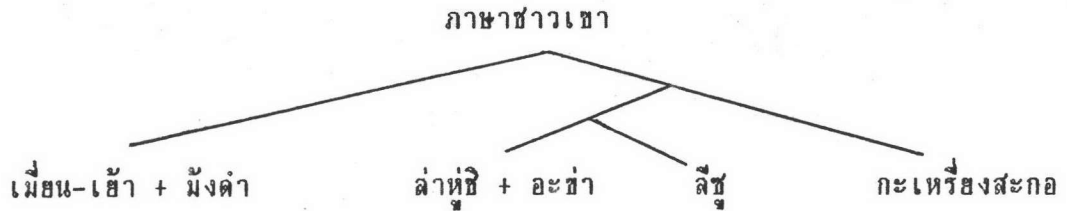
ผลของการศึกษาคั้งนี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้ง 2 กลุ่ม และนอกจากจะพบว่าภาษาเมียน-เข้ากับภาษาม้งคำได้แยกออกจากภาษาอื่น ๆ แล้ว ในกลุ่มของภาษาชาวเขาอีก 4 ภาษา ภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาอื่นอีกคือภาษากะเหรี่ยงสะกอ แม้ว่าภาษากะเหรี่ยงสะกอจะมีโลกทัศน์ที่คล้ายคลึงกับภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่า และภาษาลีซูลายประการ แต่ก็ปรากฏว่ามีความแตกต่างที่สำคัญซึ่งชี้ให้เห็นว่าภาษากะเหรี่ยงสะกอแยกจากกลุ่มภาษาทั้ง 3 ดังแผนภูมิต่อไปนี้

โลกทัศน์สำคัญที่ชี้ให้เห็นความแตกต่างของภาษากะเหรี่ยงสะกอกับภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่าและภาษาลีซูลายคือ โลกทัศน์เรื่องการมองสัตว์เป็นสิ่งของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอมองว่าสัตว์เป็นสิ่งของโดยดูจากรูปร่างของสัตว์นั้น ส่วนผู้พูดภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่าและภาษาลีซูลายมองว่าสัตว์เป็นสิ่งของโดยดูจากเปลือกของสัตว์ และโลกทัศน์ในเรื่องของการรวมกลุ่มสิ่งมีชีวิตในภาษากะเหรี่ยงสะกอไม่มีลักษณะการรวมเป็นคู่แต่ลักษณะดังกล่าวกลับปรากฏเป็นลักษณะสำคัญในภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่าและภาษาลีซูลาย

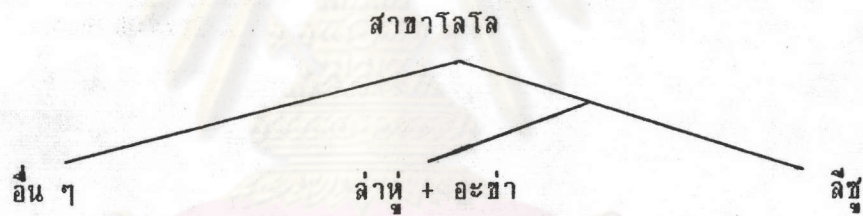
ดังนั้นภาษากะเหรี่ยงสะกอจึงแยกออกจากภาษาทั้ง 3 ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มที่ 2 ส่วนนักภาษาศาสตร์กลุ่มที่ 1 นั้นเห็นว่าภาษากะเหรี่ยงไม่มีความแตกต่างที่ชัดเจนไปจากภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่า และภาษาลีซูลายซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยนี้

ประการที่สองการศึกษาโลกทัศน์จากคำลักษณะนามในภาษาชาวเขานำให้เห็นการแบ่งกลุ่มย่อยในกลุ่มภาษาล่าหู่ ภาษาอะช่า และภาษาลีซูลาย เมื่อพิจารณาความคล้ายคลึงของโลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตของภาษาทั้ง 3 ภาษา พบว่าภาษาลีซูลายมีความแตกต่างไปจากภาษาล่าหู่และภาษาอะช่า โดยผู้พูดภาษาลีซูลายมองว่าสัตว์ทุกตัวกับสิ่งของอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนผู้พูดภาษาล่าหู่กับภาษาอะช่ามองว่าหอยเป็นสัตว์ประเภทเดียวเท่านั้นที่เป็นสิ่งของ นอกจากนั้นในเรื่องของการจับกลุ่มสิ่งมีชีวิตในภาษาลีซูลายไม่ถือว่าการจับกลุ่มในลักษณะการเรียงเป็นแถวและการกองไว้ด้วยกันเป็นลักษณะที่สำคัญ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้เป็นลักษณะที่ปรากฏชัดเจนในภาษาล่าหู่ และภาษาอะช่าภาษาลีซูลายจึงแยกย่อยออกจากกลุ่มของภาษาทั้ง 3 ดังแผนภูมิต่อไปนี้

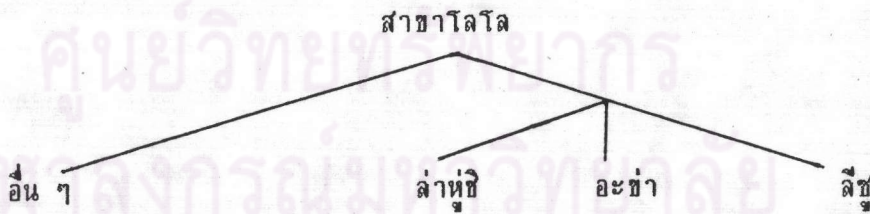

จึงอาจกล่าวได้ว่าในกลุ่มภาษาชาวเขา 3 ภาษาที่มีโลกทัศน์คล้ายคลึงกันนี้ ภาษาล่าหู่กับภาษาอะช่ามีโลกทัศน์ที่คล้ายคลึงกันมากที่สุด ผลของการวิจัยสอดคล้องกับแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่คือ เชฟเฟอร์ เบเนดิกต์ และอิกเคโรดที่ได้จัดให้ภาษาล่าหู่กับภาษาอะช่าอยู่ในกลุ่มย่อยเดียวกันและจัดให้ภาษาลื้ออยู่ในกลุ่มย่อยอื่นภายใต้สาขาโลโล (LOLO) แต่ผลของการวิจัยนี้ขัดแย้งกับแนวความคิดของวอกกลินที่เชื่อว่าภาษาทั้ง 3 ภาษาไม่มีภาษาใดที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันเป็นพิเศษ ดังจะเห็นความแตกต่างของแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้ง 2 กลุ่มได้จากแผนภูมิต่อไปนี้

ก. การแบ่งกลุ่มภาษาย่อยตามแนวคิดของเชฟเฟอร์ เบเนดิกต์ และอิกเคโรด (Hale 1982)

ข. การแบ่งกลุ่มภาษาย่อยตามแนวคิดของวอกกลิน (Hale 1982)

แม้ว่าการศึกษาโลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตจากคำลักษณนามในภาษาชาวเขาจะสะท้อนให้เห็นความคล้ายคลึงของภาษาบางภาษาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ก็ไม่สามารถตัดสินได้ว่าการแบ่งกลุ่มภาษาตระกูลใหญ่ และการแบ่งกลุ่มภาษาย่อยตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มใดเป็นแนวคิดที่ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาความสัมพันธ์ของภาษาและการจัดกลุ่มภาษาเหล่านี้

ต้องใช้ข้อมูลอีกหลายด้านมาประกอบ การศึกษานี้จึงเป็นเพียงแนวทางหนึ่งที่สนับสนุนแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์บางกลุ่มเท่านั้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องโลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทยที่สะท้อนจากลักษณะนามของคำนามเรียกสิ่งมีชีวิตน่าให้มองเห็นแนวทางในการศึกษาด้านภาษาศาสตร์เรื่องอื่นดังต่อไปนี้

1. ควรเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำลักษณะนามของสิ่งไม่มีชีวิต
2. ศึกษาโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำลักษณะนามในภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน โดยใช้แนวทางการศึกษาเชิงอรรถศาสตร์
3. ศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแต่ละช่วงเวลา อาจทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขาแต่ละภาษา
4. ศึกษาเปรียบเทียบโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำลักษณะนามของผู้พูดภาษาชาวเขาที่มีถิ่นฐานต่างกัน อาจทำให้เห็นความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของโลกทัศน์ของผู้ใช้คำลักษณะนาม
5. ศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมโดยเปรียบเทียบเพศและวัยของผู้ใช้คำลักษณะนามเนื่องจากมีแนวโน้มว่าผู้พูดภาษาที่มีอายุน้อยในบางภาษาใช้คำลักษณะนามต่างไปจากผู้สูงอายุ ผลของการศึกษาอาจสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของการใช้คำลักษณะนามและโลกทัศน์ของเจ้าของภาษาที่จะเปลี่ยนแปลงไปในอนาคต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย